

Medlem vil fastholde denne sin Paastand, er det ikke min Opgave at modsige den, men jeg vil dog tilføje, at heller ikke under den nuværende Hærordning har Forholdene derovre været ideelle, navnlig i Betragtning af, at Bornholms Væbning aldrig fik de Vaaben, som var lovet den i Henhold til Bestemmelserne i Hærloven af 1909. Naar jeg under Sagens første Behandling rettede en Kritik mod det fremsatte Hærløvsforslag, var det af den Grund, at Bornholm derigennem var berøvet alt Forsvar. Der var i dette Hærløvsforslag kun opført en Bevilling paa 3.000 Kr. til et Depot derovre. Overfor dette maatte jeg forlange, at der, hvis Væbningen ophævedes, i Stedet gaves Øen et Værn for vore Kyster. Til dette mente jeg, det for det første var nødvendigt, at der paa Øen var tilstrækkelig Mandskab, med andre Ord, at Øens værnepligtige under Mobilisering fik Lov til at blive derovre, for det andet, at der paa Øen var tilstrækkelige Rammer til at lede Forsvaret for Øen, og for det tredje, at der paa Øen var tidsvarende og tilstrækkelige Vaaben. Disse tre Krav finder jeg opfyldt gennem § 209 i det Lovforslag, som nu er til Behandling, i Forbindelse med Bemærkningerne til denne Paragraf.

Anders Lebeck: Jeg agter ikke at holde en lang Tale; jeg vil foregaa ærede efterfølgende Talere med et godt Eksempel og tale kort, men nogle faa Bemærkninger vil jeg dog gerne gøre.

Et æret Medlem sagde i Eftermiddags under Forhandlingen, at han vilde have ønsket, at en større Del af det danske Folk og et større Flertal indenfor Tinget i Fællesskab kunde være enedes om en Forsvarsordning. Det er et Ønske, der er som talt ud af vort Hjerte. Jeg maa sige, at hvis vi her i den første Periode efter Genforeningen kunde have været med til i Enighed at vedtage en Forsvarsordning, der svarede til, hvad der med Rimelighed kunde kræves af Danmark, vilde vi have været overordentlig glade. Men det har ikke kunnet være saaledes, det er gamle Synder, der ligger forud og splitter det danske Folk i dette Spørgsmaal. Men dette skal ikke hindre os i at tage vor Stilling, og vi vil stemme for disse Lovforslag og tage vort Medansvar for dem. Vi synes, de betyder et Fremskridt i Forhold til Ordningen af 1909 og et Fremskridt i Forhold til den nu bestaaende Ordning. Jeg er vis paa, at disse Anskuelse deles af Befolkningen nede Syd for den gamle Grænse, og jeg er ogsaa vis paa, at i hvert Fald det store Flertal af det danske Folk vil synes,

at det, der her foreligger, er saaledes, at det ikke kan være stort anderledes, som Forholdene nu en Gang ligger.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt har indtaget en meget vaklende Stilling til Forsvarsforslagene. Han sagde først, at han ikke vilde tage Del i Afgørelsen, og det gjorde han med den Motivering, at hvis han havde været tysk Statsborger og Medlem af den tyske Rigsdag, vilde han i sit Lands Interesse have været med til at øge Hæren, hvis det havde været muligt, og derfor syntes han ikke, han vilde blande sig i Forholdene her. Nu har det ærede Medlem alligevel været med til at spænde Ben for Ordningens Gennemførelse. Det er hans Ret, han er dansk Rigsdagsmand, og det er selvfølgelig hans Ret at tale med og stemme, som han vil. Men jeg synes, at den naturlige Konsekvens vilde være, at for det første maatte han respektere vor Grænse, som den nu er sat paa Grundlag af Folkeafstemningen, og for det andet maa jeg vente af ham, efter den særlige Stilling, han har her i Rigsdagen, at han ikke siger noget her i Tinget eller udenfor Tinget, som kan vanskeliggøre vor Stilling til vort Naboland mod Syd.

Det er jo saaledes, at det ærede Medlem indtager en ganske særlig Stilling her. Han er dansk Statsborger og dansk Rigsdagsmand, men samtidig rejser han rundt i Tyskland og holder Foredrag om, hvorledes Stillingen er i de sønderjydske Landsdele. Nu har det ærede Medlem fremsat en Paastand om vore Garnisonsforhold, som er fuldkommen urigtig. Hvor store Garnisonerne bliver Syd for den gamle Grænse efter den nye Ordning, ved man ikke endnu, men det er positivt sikkert, at de bliver ikke saa store som før Genforeningen. Naar man ved, hvad der den Gang var dannede af Infanteri, og dertil føjer den store Marinestation i Sønderborg, bliver Garnisonerne efter den her foreliggende Hærordning ikke nær saa store, som de var den Gang. Jeg vil derfor meget indtrængende bede det ærede Medlem ikke at rejse rundt i Tyskland og give en Fremstilling, der kan være skadelig for vort Forhold til Tyskland, for jeg er sikker paa, at der er ingen hverken her i Tinget eller i det danske Folk, som ikke gerne vil have et godt Forhold til vort Naboland mod Syd saavel som til vore andre Nabolande. Jeg vil ogsaa sige: Hvorfor skulde vi have onde Hensigter overfor Tyskland? Den Form, under hvilken Genforeningen blev gennemført, er netop et Vidnesbyrd om, at vi ønsker at øve Ret og Skel, og ud fra dette Synspunkt maa ogsaa